บทที่ 5
Brother

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Graham Greene ผู้ประพันธ์เรื่อง " Brother"
2. เนื้อเรื่อง
   - 2.1 เนื้อเรื่อง "Brother" เป็นภาษาอังกฤษ
   - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
   - 3.1 ตัวละคร (character)
   - 3.2 ฉาก (setting)
   - 3.3 แก่นเรื่อง (theme)
   - 3.4 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

สาระสำคัญ

1. Graham Greene เป็นนักประพันธ์ชาวอังกฤษ
2. "Brother" เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการชี้ในสิ่งต่อไปนี้

2.1 การบริหารประเทศย่อมมีผู้นำที่มีความคิดเห็นทางด้านการปกครองไม่เหมือนกัน

2.2 การที่มีความคิดเห็นทางการปกครองไม่เหมือนกัน อาจนำไปสู่การแก่งแย่งอำนาจการต่อสู้ที่รุนแรง คำว่าพี่น้องร่วมชาติไม่มีความหมายหรือไม่มีเลยในยามที่บ้านเมืองอยู่ในสภาพเช่นนี้

2.3 ทั้งสองฝ่ายต่างพยายามให้ภาพพจน์ในแง่ลบของฝ่ายตรงกันข้ามกับประชาชน เพื่อให้ประชาชนเห็นความไม่ดีของฝ่ายที่เป็นปรปักษ์ และทั้งสองฝ่ายอาจจะใช้อำนาจกดขู่บังคับประชาชนเพื่อให้ประชาชนอยู่ฝ่ายตนได้

2.4 ระหว่างที่อำนาจการปกครองยังไม่ตกเป็นของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโดยเด็ดขาด ผู้ที่เดือดร้อนและอยู่ในสภาวะที่ยุ่งยากคือประชาชน อาจมีประชาชนบาดเจ็บและตายอันเกิดจากการต่อสู้ของทั้ง 2 ฝ่าย ชีวิตของพวกเขาต้องตกเป็นเครื่องสังเวยกับความต้องการอำนาจของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องร่วมชาติของพวกเขานั่นเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 5 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติของ Graham Greene ได้
2. อ่านและเข้าใจเรื่อง "Brother" ได้
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

การที่กลุ่มผู้บริหารประเทศมีความคิดเห็นต่างกันในเรื่องการปกครองนั้น อาจนำไปสู่ความแตกแยก ความต้องการทำลายกำจัดฝ่ายที่มีความคิดเห็นทางการเมืองไม่เหมือนตนให้หมดไป เพื่อต้องการขจัดอำนาจของฝ่ายหนึ่งให้พ้นไปจากเส้นทางการเมืองของตน เพื่อตนจะได้ปกครองประเทศง่ายขึ้น ซึ่งอาจจะนำไปสู่ที่ดีขึ้นหรือเลวลงได้ เพราะไม่มีผู้ใดคอยต้านอำนาจหรือคัดค้านการกระทำของตน ระหว่างที่ต่างฝ่ายต่างต้องการเอาชนะกัน ผู้ที่เดือดร้อนคือประชาชนเพราะไม่รู้ว่าทิศทางการเมืองของประเทศจะเป็นเช่นไร ใครจะเป็นผู้ที่สามารถเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่ง ประชาชนขาดที่พึ่ง เพราะในยามนี้คำว่าประชาชนร่วมชาติหรือพี่น้องร่วมชาติไม่มีความหมาย เพื่ออำนาจและประโยชน์ของตน คนเราอาจจะฆ่าประชาชนที่เป็นพี่น้องร่วมชาติได้

1. <u>ประวัตินักประพันธ์ - Graham Greene</u> (1904-)

Graham Greene เกิดที่ Hestfordshire ประเทศอังกฤษ บิดาของเขาเป็นครูใหญ่โรงเรียนแห่งหนึ่ง หลังจากจบการศึกษาที่ Oxford University เขาเริ่มทำงานหนังสือพิมพ์ในปี 1930 เขาเริ่มเขียนงานประเภทบันเทิง งานเขียนของเขาในระยะแรกแสดงออกอย่างรุนแรงในเรื่องความเชื่อและไม่เชื่อเรื่องต่าง ๆ ของเขา แต่งานเขียนที่สำคัญ ๆ ของเขา เช่น Brighton Rock เพิ่งเผยแพร่สู่ประชาชนเป็นครั้งแรกเมื่อปี 1938 และตามมาด้วยความสำเร็จจากการเขียนอีกหลายเรื่องดังนี้

"The Power and the Glory" (1940)

"The Heart of the Matter" (1948)

"The End of the Affair" (1951)

นอกจากนี้เขายังเขียนเรื่องสั้นอีกมากมาย ชื่อของเขาเริ่มเป็นที่รู้จักใน Broadway เมื่อมีผู้นำบทละคร 2 เรื่องของเขาไปแสดงคือ The Potting Shed และ The Complaisant Lover นวนิยายอีกเรื่องหนึ่งที่วงการนักวิจารณ์คิดว่าเป็นงานชิ้นเอกของเขาคือเรื่อง Burn-out Case (1961) และอีกเรื่องหนึ่งคือ The Comedians (1966) ที่ชี้ถึงอัจฉริยะทางการประพันธ์ของเขา

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "Brother" เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ The Shape of Fiction - British and American Short Stories by Leo Hamalian & Frederick R. Karl, printed in U.S.A by McGraw-Hill, Inc., 1967 หน้า 333-339

The Communists were the first to appear. They walked quickly, a group of about a dozen, up the boulevard which runs from Combat to Menilmontant; a young man and a girl **lagged**[1] a little way behind because the man's leg was hurt and the girl was helping him along. They looked **impatient**[2], **harassed**[3], hopeless, as if they were trying to catch a train which they knew already in their hearts they were too late to catch.

The **proprietor**[4] of the cafe saw them coming when they were still a long away off; the lamps at that time were still alight (it was later that the bullets broke the bulbs and

อธิบายศัพท์

lagged : went to slow, not keep up with = เดินตามไม่ทัน
impatiant : not patient = ทนไม่ไหว
harassed ; troubled, worried = กังวล
proprietor: owner, esp of a hotel, store, land or patent
= เจ้าของโรงแรม ร้าน หรือที่ดิน

dropped darkness all over that quarter of Paris), and the group showed up plainly in the wide **barren**[1] boulevard. Since sunset only one customer had entered the cafe, and very soon after sunset firing could be heard from the direction of Combat; the Metro station had closed hours ago. And yet something obstinate and undefeatable in the proprietor's character prevented him from putting up the shutters; it might have been **avarice**[2]; he could not himself have told what it was as he pressed his broad yellow forhead against the glass and stared this way and that, up the boulevard and down the boulevard.

But when he saw the group and their air of hurry he began immediately to close his cafe. First he went and warned his only customer, who was practising billiad shots, walking round and round the table, frowning and stroking a thin moustache between shots, a little green in the face under the low **diffused**[3] lights.

"The Reds are coming," the proprietor said, "you'd better be off. I'm putting the shutters."

"Don't interrupt. They won't harm me," the customer said. "This is a tricky shot. Red's in **baulk**[4]. Off the cushion. Screw on spot." He shot his ball straight into a

barren : unable to produce; without value, result = แห้งแล้ง
avarice : greed (for money or possessions); great eagerness to get or keep = โลภ. กระหาย
diffused : scattered or spread out = กระจาย
baulk : caused to delay; purposely get in the way of = ขัดขวาง

pocket.

"I knew you couldn't do anything with that," the proprietor said, nodding his bald head. "You might just as well go home. Give me a hand with the shutter first. I've sent my wife away." The customer turned on him **maliciously**[1], rattling the cue between his fingers. "It was your talking that spoilt the shot. You've cause to be frightened, I dare say. But I'm a poor man. I'm safe. I'm not going to stir." He went across to his coat and took out a dry cigar. "Bring me a **bock**[2]." He walked round the table on his toes and the balls clicked and the proprietor **padded back**[3] into the bar, elderly and irritated. He did not fetch the beer but began to close the shutters; every move he made was slow and clumsy. Long before he had finished the group of Communists was outside.

He stopped what he was doing and watched them with **furtive**[4] dislike. He was afraid that the rattle of the shutters would attract their attention. If I am very quiet and still, he thought, they may go on, and he remembered with malicious pleasure the police barricade across the Place de la Republique. That will finish them. In the meanwhile I must be very quiet, very still, and he felt a kind of warm satisfation at the idea that worldly wisdom

maliciously : having desire to harm others = มุ่งร้าย
bock-beer : a kind of beer = เบียร์ชนิดหนึ่งมีแอลกอฮอลแรง
padded back : travelled on foot = เดินไป
furtive : done secretly so as not to attract attention
= แอบทำเพื่อไม่ให้ใครสนใจ

dictated the very attitude most suited to his nature. So he stared through the edge of a shutter, yellow, plump, cautions, hearing the billiard balls crackle in the other room, seeing the young man come **limping**[1] up the pavement on the girl's arm, watching them stand and stare with dubious' faces up the boulevard towards Combat.

But when they came into the cafe he was already behind the bar, smiling and bowing and missing nothing, noticing how they had divided forces, how six of them had begun to run back the way they had come.

The young man sat down in a dark corner above the cellar stairs and the others stood round the door waiting for something to happen. It gave the proprietor an odd feeling that they should stand there in his cafe not asking for a drink, knowing what to expect, when he, the owner, knew nothing, understood nothing. At last the girl said **"Cognac**[3]**,"** leaving the others and coming to the bar, but when he had poured it out for her, very careful to give a fair and not a generous measure, she simply took it to the man sitting in the dark and held it to his mouth.

"Three francs," the proprietor said. She took the glass and sipped a little and turned it so that the man's lips might touch the same spot. Then she knelt down and rested her forehead against the man's forehead and so they stayed.

limp : not stiff or firm; lacking strength (v) : walk lamely or unevenly = ไม่แข็งแรง เดินโยกเยก

dubious : feeling doubt = สงสัย

cognac : fine French brandy = บรั่นดีชนิดหนึ่ง

"Three francs," the proprietor said, but he could not make his voice bold. The man was no longer visible in his corner, only the girl's back, thin and shabby in a black cotton frock, as she knelt, leaning forward to find the man's face. The proprietor was **daunted**[1] by the four men at the door, by the knowledge that they were Reds who had no respect for private property, who would drink his wine and go away without paying, who would rape his women (but there was only his wife, and she was not there), who would rob his bank, who would murder him as soon as look at him. So with fear in his heart he gave up the three francs as lost rather than attract any more attention.

Then the worst that he **contemplated**[2] happened.

One of the men at the door came up to the bar and told him to pour out four glasses of cognac. "Yes, yes," the proprietor said, fumbling with the cork, praying secretly to the Virgin to send an angel, to send the police, to send the Gardes Mobiles, now, immediately, before the cork came out, "that will be twelve francs."

"Oh, no," the man said, "we are all comrades here. Share and share alike. Listen," he said, with earnest mockery, leaning across the bar, "all we have is yours just as much as it's ours, comrade," and stepping back a pace he presented himself to the proprietor, so that he might take his choice of stringy tie, of the threadbare trousers, of starved

daunted : discouraged = ทำให้หมดกำลังใจ
contemplated : looked at with the eyes or in the mind = คิดอยู่ในใจ

features. “And it follows from that, comrade, that all you have is ours. So four cognacs. Share and share alike.”

“Of course,” the proprietor said, "I was only joking.” Then he stood with bottle poised', and the four glasses tingled' upon the counter. “A machine-gun,” he said, “up by Combat, " and smiled to see how for the moment the men forgot their brandy as they fidgeted' near the door, Very soon now, he thought, and I shall be quit of them.

“A machine-gun,' the Red said incredulously&. “they're using machine-guns?”

“Well,” the proprietor said, encouraged by this sign that the Gardes Mobiles were not very far away, “you can't pretend that you aren't armed yourselves.” He leant across the bar in a way that was almost paternal. “After all, you know, your ideas--they wouldn't do in France. Free love.”

“Who's talking of free love?” the Red said.

The proprietor shrugged and smiled and nodded at the corner. The girl knelt with her head on the man's shoulder, her back to the room. They were quite silent and the glass of brandy stood on the floor beside them. The girl's beret was pushed back on her head and one stocking was laddered and darned from knee to ankle.

“What, those two?” They aren't lovers.'

poised : kept balanced or ready = ตั้งไว้ ยื่นไว้
tingled : be stirred = ทำให้ซ่า
fidgeted : to move the body: be nervous = งุ่นง่าน ไม่สบายใจ
incredulously : unbelievable = ไม่เอา

"I," the proprietor said, "with my bourgeois notions would have thought...."

"He's her brother," the Red said.

The men came clustering round the bar and laughed at him, but softly as if a sleeper or a sick person were in the house. All the time they were listening for something. Between their shoulders the proprietor could look out across the boulevard; he could see the corner of the Faubourg du Temple.

"What are you waiting for?"

"For friends," the Red said. He made a gesture with open palm as if to say, You see, we share and share alike. We have no secrets.

Something moved at the corner of the Faubourg du Temple.

"Four more cognacs," the Red said.

"What about those two?" the proprietor asked.

"Leave them alone. They'll look after themselves. They're tired."

How tired they were. No walk up the boulevard from Menilmontant could explain the tiredness. They seemed to have come farther and fared a great deal worse than their companions. They were more starved; they were infinitely more hopeless, sitting in their dark corner away from the friendly gossip, the amicable[1] desperate voices which now confused the proprietor's brain, until for a moment he believed himself to be a host entertaining friends.

He laughed and made a broad joke directed at the two of

amicable : peaceable,done in a friendly way = สงบ อย่างเป็นมิตร

them; but they made no sign of understanding. Perhaps they were to be pitied, cut off from the camaraderie round the counter; perhaps they were to be envied for their deeper comradeship. The proprietor thought for no reason at all of the bare grey trees of the Tuileries like a series of exclamation marks drawn against the winter sky. Puzzled, disintergrated, with all his bearing lost, he stared out through the door towards the Faubourg.

It was as if they had not seen each other for a long while and would soon again be saying good-bye. Hardly aware of what he was doing he filled the four glasses with brandy. They stretched out worn blunted fingers for them.

"Wait," he said. "I've got something better than this;" then paused, conscious of what was happening across the boulevard. The lamplight splashed down on blue steel helmets; the Gardes Mobiles were lining out across the entrance to the Faubourg, and a machine-gun pointed directly at the cafe windows.

So, the proprietor thought, my prayers are answered. Now I must do my part, not look, not warn them, save myself. Have they covered the side door? I will get the other bottle. Real Napoleon brandy. Share and share alike.

He felt a curious lack of triumph as he opened the trap of the bar and came out. He tried not to walk quickly back towards the billiard room. Nothing that he did must warn these men; he tried to spur himself with the thought that every slow casual step he took was a blow for France, for his cafe, for his savings. He had to step over the girl's feet to pass her; she was asleep. He noted the sharp shoulder blades

thrusting through the cotton, and raised his eyes and met her brother's, filled with pain and despair.

He stopped. He found he could not pass without a word. It was as if he needed to explain something; as if he belonged to the wrong party.With false **bonhomie**[1] he waved the corckscrew he carried in the other's face. "Another cognac, eh?"

"It's no good talking to them," the Red said. They're German. They don't understand a word."

"German?"

"That's what's wrong with his leg. A concentration camp."

The proprietor told himself that he must be quick, that he must put a door between him and them, that the end was very close, but he was bewildered by the hopelessness in the man's glare. "What's he doing here?" Nobody answered him. It was as if his question were too foolish to need a reply. With his head sunk upon his breast the proprietor went past, and the girl slept on. He was like a stranger leaving a room where all the rest are friends. A German. They don't understand a word; and up, up through the heavy darkness of his mind, through the avarice and the dubious triumph, a few German words remembered from very old days climbed like spies into the light: a line from the Lorelei learnt at school, Kamerad with its war-time suggestion of fear and surrender, and oddly from nowhere the phrase mein Bruder. He opened the door of the billiard room and closed it behind him and softly turned the key.

bonhomie : hearty pleasantness of manner = ความจริงใจ

"Spot in baulk," the customer explained and leant across the great green table, but while he took aim, wrinkling his narrow peevish[1] eyes, the firing started. It came in two bursts with a rip of glass between. The girl cried out something, but it was not one of the words he knew. Then feet ran across the floor, the trap of the bar slammed. The proprietor sat back against the table and listened for any further sound; but silence came in under the door and silence through the keyhole.

"The cloth. My God, the cloth," the customer said, and the proprietor looked down at his own hand which was working the corkscrew into the table.

"Will this absurdity ever end?" the customer said. "I shall go home."

"Wait, the proprietor said. "Wait." He was listening to voices and footsteps in the other room. These were voices he did not recognize. Then a car drove up and presently drove away again. Somebody rattled the handle of the door.

"Who is it?" the proprietor called.

"Who are you? Open that door."

"Ah," the customer said with relief, "the police. Where was I now? Spot in baulk." He began to chalk his cue. The proprietor opened the door. Yes, the Gardes Mobiless had arrived; he was safe again, though his windows were smashed. The Reds had vanished as if they had never been. He looked at the raised trap, at the smashed electric bulbs, at the broken bottle which dripped behind the bar. The cafe was full of

peevish : irritable = อย่างง่ายดายใจ

men, and he remembered with odd relief that he had not had time to lick the side door.

"Are you the owner?" the officer asked. "A bock for each of these men and a cognac for myself. Be quick about it."

The proprietor calculated: "Nine francs fifty, and watched closely with bent head. The coins rattle down upon the counter.

"You see," the officer said with significance "we pay. He nodded towards the side door."Those others: did they pay?"

No, the proprietor admitted, they had not paid, but as he counted the coins and slipped them into the till[1], he caught himself silently repeating the officer's order--A bock for each of these men. Those others, he thought, one's got to say that for them, they weren't mean about the drink. It was four cognacs with them. But, of course, they did not pay. "And my windows," he complained aloud with sudden asperity, "what about my windows?"

"Never you mind," the officer said, "the government will pay. You have only to send in your bill. Hurry up now with my cognac. I have no time for gossip."

"You can see for yourself," the proprietor said, "how the bottles have been broken. Who will pay for that?"

"Everything will be paid for," the officer said.

"And now I must go to the cellar to fetch more."

He was angry at the reiteration[2] of the word pay. They

till (n.) : money-drawer, e.g. in a cash register = ลิ้นชักเก็บเงิน

reiteration : repetition = ทำซ้ำๆ

enter my cafe, he thought, they smash my windows, they order me about and think they all is well if they pay, pay, pay. It occured to him that these men were intruders.

"Step to it," the officer said and turned and rebuked[1] one of the men who had leant his rifle against the bar.

At the top of the cellar stairs the proprietor stopped. They were in darkness, but by the light from the bar he could just make out a body half-way down. He began to tremble violently, and it was some seconds before he could strike a match. The young German lay head downwards, and the blood from his head had dropped on to the step below. His eyes were open and stared back at the proprietor with the old despairing expression of life. The proprietor would not believe that he was dead. "Kamerad," he said bending down, while the match singed his fingers and went out, trying to recall some phrase in German, but he could only remember, as he bent lower still, mein Bruder." Then suddenly he turned and ran up the steps, waved the match-box in the officer's face, and called out in a low hysterical voice to him and his men and to the customer stooping under the low green shade, Cochons. Cochons."

"What was that? What was that?" the officer exclaimed. Did you say that he was your brother? It's impossible, and he frowned incredulously at the proprietor and rattled the coins in his pocket.

rebuked : spoke severely to = ออกคำสั่ง

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

"Brother" เป็นเรื่องที่ชี้ถึงยามที่ประเทศกำลังอยู่ในเหตุการณ์ทางการเมืองที่คับขันซึ่งมุ่งพูดถึงการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส ผู้ที่เดือดร้อนคือประชาชนที่ต้องทำมาหากินเพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัว ประชาชนไม่มีความมั่นใจหรือลังเลว่าจะทำตนให้อยู่ฝ่ายใด พวกที่ไม่รู้ว่าชีวิตข้างหน้าเป็นเช่นไรก็อาจจะใช้ชีวิตวันหนึ่งๆ ไปกับสิ่งที่ที่จะคร่าเวลาไม่ให้ตนคิดอะไร เช่น การเล่นบิลเลียด ดังเช่นชายที่กำลังเล่นบิลเลียดอยู่ในร้านเหล้า พวกนี้ไม่สนใจว่าบ้านเมืองจะเป็นเช่นไร ใครจะเป็นผู้แพ้ผู้ชนะก็ไม่ได้เปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตของพวกเขาแต่อย่างไร ในขณะที่พวกที่ตั้งหน้าทำมาหากิน ดังเช่นเจ้าของร้านเหล้าในเรื่องนี้ จะรู้สึกว่าตนเองต้องเดือดร้อนกับเหตุการณ์ของบ้านเมือง เพราะลูกค้าที่เข้ามาร้านของเขาเมื่อสั่งอะไรมาดื่มแล้วมีทั้งที่ยอมจ่ายและไม่ยอมจ่ายค่าเครื่องดื่ม

เมื่อเปิดเรื่องพูดถึงกลุ่มคอมมิวนิสต์ (The Communists) 12 คนเดินเร็วๆ บนถนนสายที่มาจาก Combat ไปยัง Menilmontant ชายหนึ่งหญิงหนึ่งเดินมาข้างหลังกลุ่มคอมมิวนิสต์นี้ หญิงผู้นี้กำลังกึ่งพยุงกึ่งจูงชายผู้นี้ ขาของเขาบาดเจ็บ ท่าทางดูเหมือนจะทนบาดแผลต่อไปอีกไม่ไหว และดูสิ้นหวังเหมือนกับว่าพวกเขาพยายามจะขึ้นรถไฟ ทั้งๆ ที่รถไฟขบวนนั้นได้ออกไปแล้ว

เจ้าของร้านเหล้าเห็นพวกคอมมิวนิสต์กำลังเดินมาที่ร้านของเขา แต่ว่ายังอยู่อีกไกล เวลานั้นไฟยังส่องสว่าง ต่อมาภายหลังกระสุนปืนถูกหลอดไฟแตก ทำให้มืดหนึ่งของกรุงปารีสมืดไปหมด แต่พวกคอมมิวนิสต์ปรากฏตัวอยู่บนถนนกว้าง ทั้งๆ ที่รู้ว่าพวกคอมมิวนิสต์กำลังมุ่งหน้ามาที่ร้านของเขา แต่เนื่องจากต้องการเงิน เขาจึงยังเปิดร้านของเขาอยู่ ตั้งแต่อาทิตย์ตกดินเขามีลูกค้าเข้ามาในร้านเพียงคนเดียว ลูกค้าของเขากำลังขมักเขม้นกับการเล่นบิลเลียด เขาได้เข้าไปบอกลูกค้าคนนี้ว่าพวกคอมมิวนิสต์กำลังมา เขาควรออกจากร้านไป เพราะเขาเองต้องปิดร้าน แต่ลูกค้ากลับบอกว่าอย่ารบกวนเวลาเล่นบิลเลียดของเขา เขากำลังใช้ความพยายามในการตีลูกให้เข้าเป้า เสียงพูดของเจ้าของร้านทำให้เขาพลาดการตีลูกไป และสั่งเบียร์อีก แต่เจ้าของร้านไม่ได้เอาเบียร์ไปให้ เขาเริ่มเอามู่ลี่ลงขณะที่พวกคอมมิวนิสต์อยู่ข้างนอก

เขาคิดว่าเขาควรชักมู่ลี่อย่างเงียบๆ กลัวว่าเสียงชักมู่ลี่จะทำให้พวกคอมมิวนิสต์หันมาสนใจเขา นอกจากพวกคอมมิวนิสต์เขายังเห็นชายหญิงคู่ที่กล่าวไว้ในตอน

ต้น หญิงสาวประคับประคองชายหนุ่มทั้งคู่จ้องมองไปที่ถนนที่มุ่งตรงไปยัง Combat อย่างสงสัย

พวกคอมมิวนิสต์ได้เข้ามาที่ร้านเหล้า เจ้าของร้านยืนอยู่ข้างหลังเคาน์เตอร์ เขายิ้มและก้มศีรษะให้กับพวกคอมมิวนิสต์ เขาสังเกตว่าพวกคอมมิวนิสต์แบ่งเป็นกลุ่มละ 6 คน อีกกลุ่มหนึ่งวิ่งกลับไปบนทางที่พวกเขาได้มา

หญิงสาวกับชายหนุ่มที่บาดเจ็บเข้ามาที่ร้านเหล้า ชายหนุ่มนั่งแอบที่มุมมืดเหนือบันไดห้องใต้ดิน ในขณะที่พวกคอมมิวนิสต์ยืนอยู่รอบๆ ประตูคล้ายคอยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ทำให้เจ้าของร้านรู้สึกว่าพวกคอมมิวนิสต์เข้ามาที่ร้านไม่ใช่เพื่อมาซื้อดื่มอะไร แต่เหมือนกับรู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ในขณะที่เขาเป็นเจ้าของร้านไม่รู้อะไรไม่เข้าใจอะไร หญิงสาวขอเหล้าคอนยัค (cognac) กับเจ้าของร้าน แล้วนำไปให้ชายที่บาดเจ็บ เจ้าของร้านทวงค่าเหล้าสามฟรองค์จากหญิงสาว เขาไม่เห็นชายบาดเจ็บที่มุมมืด กลับเห็นแต่หลังของหญิงสาวที่ก้มตัวลงพยายามหาหน้าของชายหนุ่มที่ประตูมีพวกคอมมิวนิสต์หรือ The Reds อีก 4 คน เจ้าของร้านรู้ว่าพวกเขาไม่เคยให้เกียรติกับทรัพย์สินของเอกชน พวกนี้อาจจะดื่มวายน์และจากไปโดยไม่จ่ายเงิน หรืออาจจะข่มขืนหญิงอื่นๆ แต่ที่ร้านของเขามีแต่ภรรยาของเขาและนางก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น

ชายคนหนึ่งในจำนวน 4 คน เดินตรงมาที่เคาน์เตอร์และบอกให้เจ้าของร้านเทเหล้าคอนยัค 4 แก้ว พอเจ้าของร้านบอกว่าทั้งหมดเป็นเงิน 12 ฟรองค์ ชายผู้นี้ตอบว่าพวกเขาและเจ้าของร้านเป็นสหายกัน มีอะไรก็ต้องแชร์กัน ของอะไรที่พวกเขาเป็นเจ้าของก็เป็นของเจ้าของร้านด้วย และของอะไรที่ทางเจ้าของร้านมีก็เหมือนเป็นของพวกเขาด้วย ท่าทางของพวกคอมมิวนิสต์ทำให้เจ้าของร้านพูดว่าเขาล้อเล่นเท่านั้น ขณะที่กำลังเตรียมเหล้าให้พวกคอมมิวนิสต์ เจ้าของร้านพูดว่าได้ยินเสียงปืนกลดังมาจากพวก Combat เขายิ้มเมื่อเห็นว่าพวกคอมมิวนิสต์ลืมบรั่นดีของพวกเขาไปชั่วขณะ พวกเขาเดินไปที่ประตู เจ้าของร้านคิดว่าอีกไม่ช้าเขาก็คงไม่ต้องอยู่กับพวกนี้ ในขณะที่พวกคอมมิวนิสต์พูดว่าไม่น่าเชื่อเลยที่พวก Combat จะใช้ปืนกล แต่เจ้าของร้านเองกลับอุ่นใจว่าพวก Gardes Mobiles คงอยู่ไม่ไกลจากร้านของเขา เจ้าของร้านถามพวกคอมมิวนิสต์ว่าคอยอะไรพวกเขาตอบว่ากำลังคอยเพื่อน พวกเขาไม่มีความลับซึ่งกันและกัน และบอกเจ้าของร้านให้ปล่อยชายหญิงคู่นั้นไว้ตามลำพัง เพราะดูท่าทางทั้งคู่เหนื่อยมาก สำหรับเจ้าของร้านเองจะพูดอะไรกับ

หญิงชายคู่นี้ ทั้งคู่ดูเหมือนจะไม่เข้าใจสิ่งที่เจ้าของร้านพูดเลย

หลังจากที่พวกคอมมิวนิสต์จากไปโดยไม่จ่ายค่าเหล้า พวกตำรวจ The Gardes Mobiles ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าหรือเรียกว่า officer ได้สั่งเบียร์ให้กับลูกน้อง และสั่งคอนยัคให้กับตัวเอง เขายังบอกเจ้าของร้านว่า พวกเขาจ่ายเงินค่าเหล้า ค่าเบียร์ที่พวกเขาดื่ม ไม่เหมือนพวกคอมมิวนิสต์ที่ดื่มแล้วไม่จ่าย เขายังพูดอีกว่าข้าวของต่างๆ ที่เสียหายในร้านเหล้าทางรัฐบาลต้องจ่ายค่าเสียหายให้ ระหว่างที่เจ้าของร้านเดินลงบันไดไปห้องใต้ดินเพื่อไปเอาเหล้ามาเพิ่มให้กับพวกตำรวจ เขาได้เห็นชายหนุ่มที่บาดเจ็บนอนตายอยู่ เขาเป็นชาวเยอรมัน เขาจุดไม้ขีดเพื่อดูหน้าผู้ตาย เขาเห็นเลือดไหลออกจากศีรษะของเขาและหยดลงบันได ตาเบิกกว้างและจ้องมาที่เจ้าของร้านด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความผิดหวังในชีวิต เจ้าของร้านไม่เชื่อเลยว่าเขาตาย เขาวิ่งกลับขึ้นบันไดมา และพูดเป็นภาษาเยอรมันว่า "Cochons Cochons" หัวหน้าตำรวจถามเจ้าของร้านว่าเขาบอกว่าผู้ตายเป็นน้องชายของเขาเองหรือ มันเป็นไปไม่ได้ แล้วเขาก็ทำหน้าเหมือนไม่เชื่อ และเอามือล้วงเงินที่กระเป๋ากางเกงของเขา

กิจกรรมการเรียนที่ 1

ให้นักศึกษายกข้อความบางตอนจากเรื่องนี้ที่ชี้ให้เห็นว่าเจ้าของร้านเหล้าเกลียดพวกคอมมิวนิสต์

กิจกรรมการเรียนที่ 2

ถ้านักศึกษาเป็นเจ้าของร้านเหล้า และมีพวกคอมมิวนิสต์เข้ามาในร้านรับประทานเหล้า แล้วไม่จ่ายค่าเหล้า นักศึกษาจะทำอย่างไร

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 **ตัวละคร (character)** ตัวละครต่างๆ ที่ไม่ปรากฏชื่อมีดังนี้

ก. The proprietor หรือเจ้าของร้านเหล้า ผู้อ่านไม่ทราบว่าชื่ออะไร เขาไม่อยากเปิดร้านหลังพระอาทิตย์ตกดิน หรือสถานีรถไฟ (The Metro Station) ได้ปิดแล้ว เพราะเขารู้ว่าพวกคอมมิวนิสต์หรือ The Reds กำลังจะเข้ามาในเมือง เขามีความกลัวพวกนี้ แต่ความต้องการเงินประกอบกับยังมีลูกค้าอยู่อีก 1 คน จึงทำให้เขาต้องเปิดร้าน

ข. A Young Man เป็นชายหนุ่มในตอนต้นเรื่องที่บาดเจ็บ และเข้ามาหลบในร้านเหล้าเขามีหญิงสาวช่วยพยุงและประคองเขาเข้ามา ผู้อ่านไม่ทราบเกี่ยวกับตัวเขาว่าเป็นใคร มาจากไหนในตอนจบทราบแต่เพียงว่าเขาเป็นชาวเยอรมัน เป็นน้องชายของหญิงสาวที่ประคองเขาเข้ามาในร้านเหล้า เขาตายเพราะไม่อาจจะทนบาดแผลได้

ค. A Girl เป็นหญิงสาวที่ช่วยประคองชายหนุ่มที่บาดเจ็บมาหลบอยู่ที่ในบันไดร้านเหล้าเธอไปขอเหล้ามาป้อนให้กับชายหนุ่มที่บาดเจ็บ ในตอนจบผู้อ่านรู้แต่ว่าเธอเป็นชาวเยอรมันและเป็นพี่สาวของชายหนุ่มที่บาดเจ็บ

ง. The Communists หรือ The Reds เข้าใจว่าคงเป็นกลุ่มผู้ต่อต้านรัฐบาล กำลังเข้าเมืองปารีส และกลุ่มหนึ่งได้มาที่ร้านเหล้า เจ้าของร้านคิดว่าพวกคอมมิวนิสต์เป็นพวกหยาบช้าเพราะไม่เคารพทรัพย์สินของผู้อื่น สั่งเหล้ามาดื่มแล้วไม่จ่ายค่าเหล้า สามารถข่มขืนหญิงคนไหนก็ได้หรืออาจจะปล้นธนาคาร หรืออาจจะฆ่าเจ้าของร้านเหล้าขณะที่จ้องพวกเขาก็ได้

จ. The Gardes Mobiles หรือ The Police เข้าใจว่าเป็นกลุ่มรัฐบาล เป็นกลุ่มที่เจ้าของร้านเหล้าคิดว่าเขาคงจะปลอดภัยเมื่อพวกนี้เข้าในร้านเขาหนึ่งในจำนวนนี้หรือที่เรียกว่า the officer ได้พูดถึง The Reds อย่างมีอคติว่าพวก The Reds เมื่อสั่งอะไรมาดื่ม จะไม่ยอมจ่ายสตางค์ ในขณะที่พวกเขาจ่ายและอะไรที่เสียหายทางรัฐบาลจะชดใช้ให้

3.2 ฉาก (setting) นักประพันธ์ได้ทำให้เรื่องของเขาดูสมจริงสมจังเหมือนกับเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ด้วยการสร้างเหตุการณ์ให้เป็นการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส การพูดถึง Combat Menilmontant The Metro Station The Place de la Republique และ The Faubourg du Temple ซึ่งเป็นสถานที่ในกรุงปารีส การใช้สถานที่จริงๆ เป็นฉากในเรื่องนี้ ทำให้เรื่องของเขาเหมือนกับเป็นเรื่องที่เขียนมาจากข้อมูลที่เป็นความจริง

3.3 แก่นเรื่อง (theme) Greene ต้องการชี้ให้เห็นว่าความเป็นพี่น้องร่วมชาติไม่ได้มีความหมายอะไรเลยกับผู้บริหารประเทศหลายฝ่าย ที่ต่างต้องการแย่งอำนาจจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ถึงขนาดต้องฆ่ากันเพื่อความเป็นใหญ่ของตนเอง

Possible Themes อาจจะเขียน themes เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

1. Brotherhood means nothing among people of the same

country who want to get rid of each other because they have different politics and want to see their country ruled by them only.

2. People may kill each other if they have different politics no matter if they are people of the same country.

3. When people in the country have different political attitudes in ruling their country, this will lead to violent fighting.

กิจกรรมการเรียนที่ 3

จงสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษให้แตกต่างไปจากที่ให้มาสัก 2 ประโยค

3.4 การพิจารณาว่าเป็น short story of plot

ก. เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นในค่ำวันหนึ่งในร้านเหล้าแห่งหนึ่งในปารีสมีพวกคอมมิวนิสต์ พวกตำรวจ ผลัดกันเข้ามาในร้าน แล้วสั่งเหล้าดื่ม ชายหญิงคู่หนึ่งเข้ามาหลบพักในร้าน ชายหนุ่มได้รับบาดเจ็บ และตายในที่สุด

ข. ไม่ได้เป็นเรื่องของตัวละครใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ ผู้อ่านไม่ทราบเกี่ยวกับชายหญิงที่เข้ามาในร้าน พวกคอมมิวนิสต์มาจากที่ไหน เป็นผู้ใด แม้กระทั่งฝ่ายตำรวจ แต่นักประพันธ์ได้ให้เจ้าของร้านเหล้าซึ่งก็ไม่ทราบชื่อเช่นกัน เป็นเสมือนผู้แสดงความคิดของเขาในฐานะประชาชนผู้หนึ่งที่ต้องทำมาหากิน เพื่อปากท้องของตนเองในยามที่บ้านเมืองไม่สงบ มีใครเล่าที่จะรับผิดชอบกับการที่ทำให้บ้านเมืองเดือดร้อนและมีผลกระทบต่อประชาชน

ค. นักประพันธ์ได้ทำให้เห็นว่าทุกคนมี conflictในฐานะที่เกิดมาต้องอยู่ร่วมประเทศเดียวกัน เช่น เจ้าของร้านเหล้าก็เป็นตัวแทนของบุคคลที่ทำมาหากิน ทำอย่างไรจะให้ธุรกิจอยู่ได้ในยามที่ประเทศมีการต่อสู้กันเช่นนี้ ชายหญิงก็เป็นตัวแทนของประชาชนที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ที่ต้องพลอยเดือดร้อน จนชายหนุ่มเองต้องตายเพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว ซึ่งยังมีคนอีกจำนวนมากที่เป็นเช่นนี้ที่บังเอิญมาอยู่ในเหตุการณ์ที่มีการต่อสู้และตนเองต้องโดนลูกหลงและตายในที่สุด พวกคอมมิวนิสต์ก็เป็นตัวแทนของบุคคลที่มีความคิดเห็นการปกครองอีกแบบหนึ่ง ซึ่งคิดว่าอาจจะขจัดความเหลื่อมล้ำฐานะทางสังคมของมนุษย์ให้หมด จะเห็นได้จากตอนหนึ่งที่คอมมิวนิสต์คนหนึ่งในร้านเหล้าบอกว่าเขาและเจ้าของร้านเป็นเพื่อนกัน ดังนั้นมีอะไรจึงต้องแบ่งกัน อะไรที่เจ้าของ

ร้านมีก็เหมือนเป็นของเขาและอะไรที่เขามีก็เหมือนเป็นของเจ้าของร้านเหล้าเช่นกัน ดังนั้นพวกเขาจึงมีความขัดแย้งเมื่อมีผู้ไม่เห็นด้วยกับความคิดของพวกเขา ในขณะที่พวกฝ่ายรัฐบาลก็มีความขัดแย้ง ทำอย่างไรจึงจะสามารถเอาชนะฝ่ายพวกคอมมิวนิสต์ได้ จะเห็นว่านักประพันธ์ไม่ได้เน้นที่บุคคลิกตัวละคร แต่เป็นการเน้นเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีผลกระทบกับคนหลายกลุ่ม

บทสรุป

ความคิดเห็นแตกแยกในเรื่องการปกครองก่อให้เกิดการแก่งแย่งอำนาจทางการเมืองและนำมาซึ่งการต่อสู้ การประหัตประหารทำลายล้างซึ่งกันและกัน โดยไม่ได้คำนึงว่าใครจะเป็นผู้ใด แม้ว่าพวกเขาจะเกิดมาเป็นพี่น้องร่วมชาติก็ตาม

การประเมินผลท้ายบท

ให้นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. Who were the first to appear?
2. Who were also seen among them?
3. Why did the young man and the girl walk slowly behind the group of Communists?
4. Where were the man and the girl going?
5. Why did the proprietor still open his cafe though he knew that the Reds or the Communists were going into his cafe?
6. Were there many customers in his cafe?
7. Why did the owner of the cafe want to close his shop when he saw that the Reds were coming?
8. Did the Reds go into the cafe?
9. Did they pay for their wine?
10. Who also went into the cafe besides the Reds?
11. Where did both of them sit in the cafe?
12. Did they order anything to drink?
13. What nationality were the young man and the girl?

14. While the Reds, the young man and the young girl were in the cafe, was the customer who was playing billiard at the beginning of the story still in the shop?
15. What did the customer want to do when he saw the event in the shop?
16. Who came while the first customer was talking to the owner?
17. What did they do?
18. What did the officer say when they ordered alcohol to drink?
19. What did the owner say to the officer about the damage in his shop?
20. What did the officer answer him?
21. What did the owner see while he was going down to the cellar to fetch more alcohol?